

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1033/2020
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Ивковић, адвокат из ..., против тужене Специјалне болнице за рехабилитацију „Гејзер“ из Сијаринске Бање, чији је пуномоћник Драгча Илић, адвокат из ..., ради поништаја решења и утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1397/19 од 30.10.2019. године, у седници одржаној 15.10.2020. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1397/20 од 30.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лебану П1 189/18 од 18.02.2019. године у првом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се као незаконито поништи решење тужене број .../... од 11.07.2018. године, којим је тужилци отказан уговор о раду број ... од 27.12.2017. године и престао јој радни однос дана 17.07.2018. године; да се обавезе тужена да тужилцу врати на рад у радни однос на неодређено време, на послове које је обављала пре отказа уговора о раду и да је призна сва права из радног односа од престанка радног односа до враћања на рад. У другом ставу изреке, одбачена је тужба тужиле у делу којим је тражила да се против тужене утврди да нема прекида у радном односу тужиле код тужене у периоду од 02.03.2016. године до 17.07.2018. године и да уговор о обављању привремених и повремених послова број ... од 14.07.2017. године закључен између тужене и тужиле, по својој суштини и карактеру представља уговор о раду на одређено време, као недозвољен. У трећем ставу изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1397/19 од 30.10.2019. године, у првом ставу изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда. У другом ставу изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажене другостепене пресуде, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизији уопштено указује.

Према утврђеном чињеничном стању, почев од 02.03.2016. године тужила је радила код тужене, а при том је закључила више узастопних уговора ради обављања послова ... и то: уговор о раду на одређено време број .../... за период од 02.03.2016. године до 01.06.2016. године; уговор о раду број ... од 01.06.2016. године за период од 02.06.2016. године до 01.06.2017. године; уговор о раду број ... од 01.06.2017. године за период од 02.06.2017. године до 14.07.2017. године; уговор о обављању привремених и повремених послова ... од 14.07.2017. године за период од 05.07.2017. године до 31.12.2017. године и уговор о раду број ... од 27.12.2017. године за период од 01.01.2018. године до 17.07.2018. године. Тужена је донела решење о отказу уговора о раду тужилји закључно са даном 17.07.2018. године, због истека рока уговора о раду број ... од 27.12.2017. године. Пошто је послове дипломираног правника обављала у континуитету код тужене, тужила је сматрала да су наступили услови за заснивање радног односа на неодређено време па је због тога тражила поништај решења о отказу уговора о раду као и утврђење да нема прекида радног односа од 02.03.2016. године до 17.07.2018. године и да уговор о обављању привремених и повремених послова од 14.07.2017. године представља уговор о раду на одређено време.

Код тако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да је неоснован тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и да је у преосталом делу тужба недозвољена.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 124/2005...75/2014), који се у конкретном случају примењује, прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чији је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дуже од 24 месеца. Одредбом става 3. истог члана, прописано је да се прекид краћи од 30 дана не сматра прекидом из става 2. овог члана.

У конкретном случају тужена је са тужилњом закључила уговор о раду на одређено време број 2180 дана 27.12.2017. године за период од 01.01.2018. године до 17.07.2018. године, а оспореним решењем отказан јој је тај уговор о раду на одређено време са даном 17.07.2018. године, истеком рока на који је закључен. Пошто је уговор закључен на одређено време, важност истог уговора о раду је истекла протеклом

временског периода за који је закључен, те тужена не може тужиљу вратити у радни однос на неодређено време, а тужила тужбеним захтевом није ни тражила утврђење преображаја радног односа из одређеног на неодређено време у смислу члана 37. став 6. Закона о раду, којим је прописано да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Одредбом члана 194. став 1. ЗПП, прописано је да тужилац може у тужби да тражи да суд само утврди постојање, односно непостојање неког права или правног односа, повреду права личности или истинитости, односно неистинитости неке исправе. Тужба за утврђење може да се поднесе ради утврђивања постојања, односно непостојања чињенице, ако је то предвиђено законом или другим прописом (став 3.).

Правилно закључује другостепени суд да је тужила, тражећи да се утврди да нема прекида у радном односу код туженог у периоду од 02.03.2016. године до 17.07.2018. године, тражила утврђење негативне чињенице која се не доказује, те да је том делу као и у односу на тражење да се утврди да уговор о обављању привремених и повремених послова од 14.07.2017. године представља уговор на одређено време, тужба недозвољена, због чега је правилна одлука о одбачају тужбе у овом делу.

Будући да је побијано решење о отказу уговора о раду законито, то не постоји ни основ за обавезивање тужене да тужиљу врати на рад и призна јој сва права из радног односа за спорни период у смислу члана 191. став 3. Закона о раду.

Врховни касациони суд је ценио наводе ревизије тужиле, па је нашао да су исти неосновани. Ревизијски наводи у суштини представљају понављање навода који су истицани у жалби против првостепене пресуде и које је другостепени суд је правилно оценио као неосноване, дајући за ту оцену јасне и потпуне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Браислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић